

# Full diocesà

14 de desembre del 2014

**p5** –Nadal 2014: Campanya de la llàntia solidària de Mans Unides

**p6** –El papa Francesc i la seva trobada amb els moviments populars



## Estima i viu la justícia

Campanya de Nadal de Càritas. Davant la urgència de la realitat en la qual vivim, sovint oblidem on estem, per què i per a què hi som, la font de la nostra missió i identitat que és la que alimenta el sentit de la nostra acció. El model d'acció social de Càritas és el nostre full de ruta, sustenta el nostre ésser i quefer, la nostra identitat i acció, mostra el camí per a encarnar la Bona Notícia en el temps d'avui. La nostra època està marcada per la fam i les desigualtats socials. L'exclusió de les persones i les famílies més pobres creix de manera escandalosa enfront d'una cultura del consum que s'ha globalitzat de forma vertiginosa, restant valor a la vida humana i al significat de la seva dignitat. Càritas, a través de les últimes campanyes institucionals, ha

anunciat, com a veu que clama en el desert, un canvi d'època i de model social que sols és possible des d'un canvi profund de consciència de les persones, de la societat.

Davant aquesta realitat que ens toca de viure, els cristians de tots els racons de la terra som cridats a fer possible l'esperança del Regne de Déu enmig del dolor del seu poble. I l'esperança només pot ser possible quan totes les persones ens mirem els uns als altres vestits de la mateixa dignitat que ens configura homes i dones integrants d'una família humana comuna i siguem capaces de restablir la relació entre nosaltres i amb el món des de l'amor i la justícia. És el moment de tornar a les fonts, a les arrels de la nostra essència i identitat, per tal de recordar-les i actuar en conseqüència.

# «Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni»

Diümenge III d'Advent / Cicle B

## Lectura del llibre d'Isaïes

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo el Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

(61,1-2a.10-11)

## Salm responsorial

La meua ànima celebra el meu Déu.

(Salm 1)

## Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia, examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal.

(5,16-24)

## Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies.» Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc.» «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No.» Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: Ðaplaneu el camí del SenyorÐ, com diu el profeta Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

(1,6-8.19-28)

«El Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als devalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor»

## Portar la Bona Nova als devalguts

Joan Mir i Tubau, prev.

Quan hom fa temps que és en un llit d'hospital i veu que les esperances de guariment s'aprimen...; quan homes i dones de mitja edat han perdut el treball, en busquen i no en troben...; quan les famílies han de fer mans ni mànigues per arribar a final de mes...; quan el malson de les hipoteques et persegueix... ¿quin sentit té escoltar un missatge que proclama: «Viviu sempre contents!» (segona lectura) o demanar a Déu, en l'oració col·lecta, que ens concedeixi d'arribar «amb alegria a les festes de Nadal»?

No és un contrasentit? No és un missatge fora de lloc? Per a molts, segurament ho pot ser o ho és. No tothom es veu amb cor d'estar content —ni se li pot demanar d'estar-ho— quan les situacions que li han tocat de viure no sols no li són favorables sinó que l'ofeguen. Tanmateix, en els moments difícils deixar ressonar aquest missatge en el nostre cor ens pot obrir una escletxa de llum.

El profeta Isaïes s'adreça justament als qui passen per moments difícils i els diu: «El Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat...» Jesús farà seves aquestes paraules a l'inici de la predicació a Galilea, a la sinagoga de Natzaret (vegeu Lc 4). D'aleshores ençà sabem que allà on hi ha gestos de bondat, de compassió, de perdó, de donació sense esperar res a canvi... hi ha Déu i hi reneix l'esperança. Però, potser sí, com diu Joan Baptista, que no sabem reconèixer aquesta presència lluminosa del Messies ni la dels qui en donen testimoni.



### La imatge



**Predicació de sant Joan Baptista.** *Domenico Ghirlandaio. Santa Maria Novella, Florència.* Ara a Jesús ja el tenim enmig de nosaltres, però molts el desconeixen o el coneixen malament. Que el testimoni del Baptista ens ajudi a descobrir el qui és la Llum del món!



## Agenda

Lit. hores: Setmana III

### 15 dilluns

—Sant Urbici († 802)  
Nombres 24,2-7.15-17a / Salm 24 / Mateu 21,23-27

### 16 dimarts

—Santa Adelaida († 999)  
—Sant Josep Manyanet, prevere (1833-1901)  
Sofonies 3,1-2.9-13 / Salm 33 / Mateu 21,28-32

### 17 dimecres

—Sant Llätzer  
Gènesi 49,2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17

### 18 dijous

—La Mare de Déu de l'Esperança  
Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

### 19 divendres

—Sant Nemesi, màrtir (S.III)  
—Sant Darius, màrtir  
—Sant Adjutori, abat  
Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25

### 20 dissabte

—Sant Domènec de Silos, abat (1000-1073)  
Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38

### 21 diumenge IV d'Advent / Cicle B

—Sant Pere Canisi, prevere i doctor (1521-1597)  
—Sant Demetri, màrtir (†306)  
2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Romans 16,25-27 / Lluc 1,26-38

## «On n'hi dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d'ells»

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (XII) - Joan Casas Griera, prev.



### Ntra. Sra. de Montserrat

Era el 18 de maig. La comunitat s'anà reunint entorn del pastor que presentava el senyor rector. I començà a organitzar-se aquella dolça harmonia, pròpia de la santa Eucaristia, i els cants sorgiren, la Paraula es proclamava, els ulls s'il·luminaven i les orelles escoltaven. Bella homilia del senyor bisbe, devotament escoltada. Agraïments al final i salutacions fraternals. Reunió amb les catequistes, presentades per Mn. Josep Sabaté. Es parlà especialment de la catequesi i de la marxa de la comunitat. Es va concloure amb la visita a la comunitat Vedruna del barri.

### Santa Maria

Dimecres dia 25, visita al consell pastoral, amb el rector i arxiprest, Mn. Josep Massana, i el vicari, Mn. Eduard Flores. En el marc de l'evangelització, es parlà especialment de l'any 2015,

amb efemèrides referents a l'ofrena del ciri votiu a la Moreneta i a la suor de sang del Sant Crist. Es parlà de la formació arxiprestal, de les visites de l'exposició «Fulgentia», de la il·luminació progressiva dels altars laterals, d'un projecte de porta lateral i del Full Dominical Interparroquial. Les catequesis i misses familiars van endavant, es fan laudes en la missa, un grup fa *lectio divina*. Hi ha set corals, fantàstic! Solemnitzen els «Misereres» quaresmals, les vespres del Sant Crist i les festes de Sant Bartomeu. El diumenge dia 29 s'hi celebrà la missa estacional, cantà la Coral de Santa Maria. La solemnitat de la basílica i la bellesa de la celebració, bé mereixien una fotografia final de recordatori.

### Ntra. Sra. de la Soledat

El dia 5 de setembre, trobada amb el consell pastoral. Tres fulls ben escrits sobre l'evangelització, la litúrgia i la

caritat. En el marc de l'evangelització es presentà la catequesi, treball de les Gnes. Escolàpies, la pastoral de la defunció, lectors, visitadors de malalts, pessebre col·lectiu, sortides religioses i culturals, Full Dominical d'Igualada, i acolliment de col·lectius diversos (carismàtics, alcohòlics anònims i catequesi d'adults).

El temple de la Soledat té 130 anys i s'ha de rehabilitar amb un itinerari realista: declaració de bé d'interès local, restauració de les teulades, atirantament de les parets, obertura dels finestrals laterals inferiors amb nous vitralls, sanejament de les parets, nous vitralls al presbiteri, refer la instal·lació elèctrica i repintada interior.

En l'àmbit litúrgic, es resen vespres en la missa diària i es fan sessions de *lectio divina*, animació de cants i de lectors. I en l'àmbit caritatiu hom in-

tenta sensibilitzar els grups perquè comparteixin temps, neguits i ajudes concretes per als més pobres. Es mantenen vincles amb Bolívia i Ruanda. Magnífic ventall d'activitats que el senyor bisbe lloà i beneí.

El dia 7, missa estacional. El Cor de Santa Maria perfilava els cants, la gent resava respectuosament. L'actitud s'adeia a l'evangeli del dia (Mt 18): «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells.» L'homilia ho ressaltava, els cants ho embellien i els fidels ho vivien. Fou una celebració devota i agradosa.

### Parròquia de la Sagrada Família

El dia 21 de setembre hi hagué la missa estacional a la Sagrada Família. El senyor rector, Mn. Josep Maria Mas, ens esperava a peu de porta. Mitja hora abans, la gent anava arribant. Confessionari i presentació del nou Pla Diocesà de Pastoral. Els cants, delicadament executats.

En l'homilia, el bisbe comentà les lectures del diumenge XXV de durant l'any: «L'amo no para d'enviar-nos a la seva vinya.» No hi fallem. Posem-nos en actitud de sortida, com ens diu el papa Francesc. Adoració i agraïments.

Dinar de germanor i assemblea al col·legi dels Germans Maristes. El senyor rector presentà la situació global d'aquesta parròquia de 26.000 habitants, la més gran del bisbat i molt dinàmica. Es parlà del consell, de la catequesi, sagristia, rosari i Adoració Nocturna, Legió de Maria, Vida Creixent, matrimonis, obres, Full Parroquial, Casal, Càritas, Residència P. Vilaseca, visitadors de malalts, Escoltes d'Europa, capelles de la Sagrada Família. Esplèndid. Quin dinamisme!

El prelat dedicà dos dies a visitar malalts, escoltes i col·legis. En fi, una realitat pastoral rica, diversa i ufanosa.



### La notícia

## Mans Unides, la llàntia solidària

Redacció

Mans Unides / Dissenyat del bisbat de Vic



La teva llum és la seva esperança. **Llàntia solidària.**

Aquest Nadal 2014 no pot faltar la teva llàntia. Entre tots il·luminarem taules, finestres, balcons i places.

Des de Mans Unides ens acostem a les persones amb petits gestos d'amor que es concreten en projectes. Uns projectes que portem a terme, juntament amb les contraparts, amb l'esperança d'aconseguir un món més just i de treballar per ajudar a millorar la vida de les persones tractades injustament en els països en vies de desenvolupament. Projectes agrícoles, educatius, sanitaris, socials i de promoció de la dona. Apropieu-vos al petit gest d'encendre la Llàntia Solidària de Mans Unides, «la teva llum és la seva esperança», per tal de fer possibles uns programes com el de formació per a promoure la higiene i la salut a l'Àsia.



La notícia

# El papa Francesc mira cap a fora de l'Església

Equip de la Delegació de Pastoral Obrera del bisbat de Vic

El dia 28 d'octubre el papa Francesc va parlar als moviments populars. Va obrir la porta de l'Església no perquè hi entrés la gent sinó per posar-se al costat dels qui sofreixen. Primer de tot saluda els moviments populars destinataris del seu discurs i comença posant la mirada en els pobres, que no és bo que visquin de subvencions sinó que s'organitzen, estudien, reclamen i són solidaris. Diu que la solidaritat és pensar i actuar en termes de comunitat, és enfrontar-se als efectes destructors de l'imperi del diner. Lloa els moviments populars presents perquè fan olor de barriada i actuen en les realitats concretes. Insisteix que no es tracta de donar ajudes als pobres a fi de no convertir-los en domesticats. Tres grans elements centraran el discurs: terra, sostre i treball, perquè parlar d'això és posar-nos al centre de l'Evangelí.

## Terra

A l'inici de la creació Déu va encomanar la terra als homes per a conrear-la i protegir-la. En aquest moment el preocupa l'erradicació de molts països, la deforestació, els agrotòxics inadequats i l'acapament de terres per part d'uns pocs. Diu que la reforma agrària és, sobretot, una obligació moral. Insisteix que això ja ho diu la Doctrina Social de l'Església.

## Sostre

Cada família té dret a tenir un sostre. Cal que no es repeteixi la fugida a Egipte per la persecució d'Herodes.

Avui en les grans ciutats hi ha molta gent «en situació de carrer». Això és un delicte. Que boniques que són les ciutats que, en comptes de segregar, integren els diferents! Hem d'eliminar la paraula «erradicació» i crear barris amb una infraestructura adequada (clavegueres, escoles, ambulatoris, llum, asfalt...).

## Treball

La pitjor pobresa és no tenir possibilitat de guanyar-se el pa quan es priva la gent de la dignitat del treball. Això passa quan els beneficis compten més que les persones. Avui hi ha un nou tipus d'exclusos: els sobrants. En el centre de tot el sistema social o econòmic hi ha d'haver la persona. I això també val per a l'infant abans de néixer i per als avis que es descarten quan són improductius. L'estadística dels aturats és tremenda. En algun país passa del 50%.

Encara hi ha un altre concepte que cal tenir en compte: la pau i l'ecologia. La terra és una germana i és un do del Creador. El Papa es pregunta: per què el món es torna orfe de Déu? Els cristians tenim el tresor de les benaurances (Mt 5) i la paràbola del judici final (Mt 25,31-45), on se'ns pregunta què hem fet pel qui té fam o set, és emigrant, malalt o presoner. Es felicita perquè en els qui l'escolten hi ha la cultura del trobament entre religions, pobles i països, i recomana que es tinguin en compte les experiències de solidaritat des de baix. Acaaba donant-los la benedicció.

## Adéu a Antoni M. Badia i Margarit

Josep Escós, prev.



Acabat el Concili Vaticà II, quan van sortir les disposicions per a aplicar la constitució sobre la Sagrada Litúrgia, es van posar unes dates límit per a aprovar aquells textos eucarístics i sacramentals en les diferents llengües vernàcules que es-tinguessin preparats. El bisbe Masnou de Vic, el bisbe Pont i Gol de Sogorb i uns quants voluntaris van treballar contra rellotge per tenir a punt els textos litúrgics en català. Ni els gallecs ni els del País Basc no van tenir res a punt i van haver de funcionar amb ciclostils i còpies. En aquest grup de la traducció al català hi havia Antoni Maria Badia Margarit (Barcelona, 1920-2014). Un dels molts mèrits del finat. Al cel sia.



## L'article

# Tot és qüestió de confiança

Climent Forner, prev.

«Quan neix infant vol dir que Déu, malgrat tot, no ha deixat de confiar en els homes.» Aquesta frase de Rabindranath Tagore, d'ençà que la vaig aprendre de jove, l'he tinguda sempre més present, sobretot en les homilies baptismals. No sols és molt bella, sinó que el seu profund misticisme també la fa plenament cristiana. En vigílies ja de Nadal com ens trobem, val la pena d'assaborir-la.

Res no hi ha de més meravellós, en efecte, que el naixement d'un infant, quan aquest, sobretot, és fill d'uns esposos que s'estimen de veritat. Viuen d'una manera tan inefable el misteri trinari que ni ells mateixos no se l'expliquen: són u i tres com mai, en comunió d'amor molt més enllà de la simple unió corporal.

Si això vol dir que Déu confia en nosaltres els humans, a despit de totes les nostres misèries i perversitats, quan el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist ens dona per mitjà de Maria el seu Fill únic, concebut per obra de l'Esperit Sant, ja és el sùmmum. Sabent a més, per endavant, que no tan sols no li agrairíem el lliurament, sinó que acabariem per crucificar-lo, vol dir que l'Amor de Déu és infinit, que no té límits de misericòrdia i de perdó. Ah, si nosaltres confiàvem en ell de retruc com ell confia en nosaltres! És l'únic camí de salvació possible, fins i tot humana, amb predisposició sempre al diàleg i a l'amnistia. Hauríem de confiar molt més en nosaltres mateixos com a persones i fiar-nos els uns dels altres. Confiar procedeix de *fides*, que implica seguretat, compromís. De tal manera hauríem de creure en nosaltres mateixos que, així com diem «paraula de Déu», poguéssim dir també «paraula d'home» (i de dona, és clar). El potencial de veritat i d'amor que hi ha dintre nostre és immens, talment un pou inexplorat d'aigües infinites. «Quina poca fel!», retreia Jesús als seus deixebles al llac de Galilea quan tenien por d'enfonçar-se. És cert: seríem capaços de fer miracles, més grans i tot que els que ell va fer. Si volem, podem. Déu confia en nosaltres, malgrat tot, i espera de nosaltres la col·laboració honrosa i necessària tant en l'obra de la creació com de la redempció i salvació de la humanitat: el naixement no d'un infant, sinó de l'Infant de Betlem, n'és la prova més fefaent.

Hi pensava l'altre dia en el 25è aniversari de la caiguda del Mur de Berlín. Penso en la pau i la reconciliació entre Israel i Palestina; les guerres que no cessen a l'Orient Mitjà; les injustícies i les desigualtats socials entre persones i pobles; l'etern problema entre Catalunya i Espanya... El papa Francesc ho acaba de recordar: la persona humana, tota persona humana, per humil que sigui, no el diner ni el poder, és i ha de ser la pedra filosofal de tot sistema polític i econòmic posat al dia. Ho repeteixo: «La llibertat dels homes i dels pobles / és tan sagrada com el cos de Crist.» Els àngels canten; nosaltres fem: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.»



## El llibre

# Nadal: Déu aposta per la humanitat

N. Costabella i B. Dalmau.



Centre de Pastoral Litúrgica. Cada any, cada Nadal, ens convé tornar a aprendre el que volen dir aquests dies, la Bona Nova que ens porten, la il·lusió profunda que ens fan viure. I per això, des del principi, des del primer anunci dels àngels aquella nit, generacions i generacions de creients han aportat la seva reflexió i el seu testimoni i l'han compartit, i ens l'han ofert per acompanyar-nos en aquesta vivència. Aquest llibre és una nova anella en aquest Nadal reflexionat i ofert. Són unes reflexions pòstumes de Narcís Costabella, prevere de la diòcesi de Girona. Unes reflexions que ha preparat i posat a punt Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, i que aquí tenim a l'abast per a ajudar-nos a viure i celebrar millor aquests dies. Narcís Costabella (Banyoles, 1937 - Castelló d'Empúries, 2012) va ser ordenat prevere l'any 1960 i va exercir al Seminari i en diverses parròquies del seu bisbat.



Glossa

# La Bona Nova de l'Amor

Romà Casanova, bisbe de Vic



L'Advent ens porta vers la Bona Nova de l'Amor infinit de Déu a favor dels homes. Aquesta és la pedagogia de l'Església en aquest temps litúrgic. L'esperança posada en l'amor de Déu que mai no abandona la humanitat, ens parla també d'una esperança activa en la caritat. ¿Com podríem, si no, caminar amb veritat vers l'amor sense posar en la nostra vida el petit gra de sorra del nostre amor actiu envers els més pobres i necessitats?

En aquest temps previ al Nadal són moltes les crides a la solidaritat, tant d'institucions cristianes com d'altres signes. I farem bé de donar-hi resposta ben generosa. En concret, Càritas ens demana que en el nostre Nadal cristià pensem en els qui necessiten un ajut per a poder viure el Nadal amb l'alegria pròpia de la festa. Els infants han de ser objecte de la nostra especial atenció.

## **Siguem solidaris aquests dies i sempre! Forma part de l'entranya del cristià ser solidari dels més pobres**

La fe cristiana quan confessa la fe en la Trinitat no pot deixar de mirar la humanitat sencera. El papa Francesc ens diu en *Evangelii gaudium*: «Confessar un Pare que estima infinitament cada ésser humà implica descobrir

que amb això li confereix una dignitat infinita. Confessar que el Fill de Déu va assumir la nostra carn humana significa que cada persona humana ha estat elevada al cor mateix de Déu. Confessar que Jesús va donar la seva sang per nosaltres ens impideix de conservar cap dubte sobre l'amor sense límits que ennobleix tot ésser humà... Confessar que l'Esperit Sant actua en tothom implica reconèixer que ell procura penetrar tota situació humana i tots els vincles socials» (núm. 178). Els cristians no podem mirar cap a l'altre costat quan veiem una persona necessitada. En ell es fa present Crist mateix que ens espera en la persona del qui passa fam o set, està malalt o a la presó, té el cor ple de dolor o experimenta el buit de la vida sense la llum de l'esperança de la fe en Crist. No ens deixem robar la solidaritat! Siguem solidaris aquests dies i sempre! Forma part de l'entranya del cristià ser solidari dels més pobres, perquè aquesta és l'entranya del nostre Déu: l'amor misericordiós. El signe que una persona ha acollit la Bona Nova de l'evangeli, aquell primer anunci capaç de fer néixer l'adhesió de cor a Crist, és el seu amor actiu envers els germans. «L'acceptació del primer anunci, que invita a deixar-se estimar per Déu i a estimar-lo amb l'amor que ell mateix ens comunica, provoca en la vida de la persona i en les seves accions una primera i fonamental reacció: desitjar, buscar i cuidar el bé dels altres» (ibídem).

